

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. F. Č.**, zastoupeného Mgr. Viktorem Procházkou, advokátem, se sídlem Zemkova 20, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 16. 9. 2013, č. j. 2013/40023-421, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2014, č. j. 36 Ad 50/2013 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2014, č. j. 36 Ad 50/2013 - 29, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2013, č. j. 2013/40023-421, jímž bylo zamítnuto odvolání proti výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tímto výrokem správní orgán vyslovil, že se podle § 78 odst. 3 a 8 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), žalobci neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 1. čtvrtletí roku 2013 v požadované výši 200.929,00 Kč.

Krajský soud žalobu odmítl s odůvodněním, že rozhodování o předmětném příspěvku je svou povahou rozhodováním o dotaci ve smyslu zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla),

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), přičemž § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel stanoví, že takové rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkoumání. Ve spojení s tím se krajský soud odvolal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, a odkázal na § 70 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon. Protože byla žaloba podána proti úkonu správního orgánu, který je ze soudního přezkumu vyloučen, a taková žaloba je podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřijatelná, soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že krajský soud své závěry opírá o „nepřípadnou“ judikaturu Nejvyššího správního soudu, a nesouhlasí se správností z ní převzatého názoru, že „příspěvky poskytované na základě dohody o vymezení chráněného pracovního místa jsou výslovně podřízeny zákonu č. 218/2000 Sb., neboť zákon o zaměstnanosti stanoví, že v případě porušení podmínek z dohody zaměstnavatelem se postupuje podle právních předpisů upravujících porušení rozpočtové kázně“. K tomu stěžovatel namítá, že tento závěr není odůvodněn odkazem na stejně nebo podobně znějící ustanovení zákona. Dodává, že pokud tím byl míněn § 75 odst. 10, tak ten naopak nařizuje úřadu práce, aby v dohodě o zřízení chráněného pracovního místa rozlišil podmínky, při jejichž nesplnění zaměstnavatelem se jedná o porušení rozpočtové kázně a kdy se o porušení rozpočtové kázně nejedná. V odst. 11 tohoto ustanovení se pak přímo stanoví, že porušením rozpočtové kázně je nevrácení příspěvku ve stanoveném termínu. Zákon o zaměstnanosti tedy v souvislosti s příspěvky na chráněné pracovní místo rozlišuje, kdy se jedná o porušení rozpočtové kázně a kdy se o porušení rozpočtové kázně nejedná. Podle stěžovatele tak není správný závěr, že se v případě porušení podmínek z dohody zaměstnavatelem vždy postupuje podle právních předpisů o porušení rozpočtové kázně. Tento postup se má odvíjet od konkrétní situace. Z uvedeného podle stěžovatele plyne závěr, že v případě příspěvku podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti se nejedná o dotaci a nelze na něj aplikovat ustanovení § 14 odst. 4 a 5 rozpočtových pravidel, ale jedná se o plnění na základě dohody uzavřené podle § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. A v tom je hlavní důvod, proč se stěžovatel v tomto případě domáhá soudní ochrany. Důvodem neposkytnutí příspěvku bylo totiž podle rozhodujících úřadů chybné právní posouzení stavu, kdy stěžovatel v rámci sdružení podnikatelů podle § 829 a násl. občanského zákoníku jako zaměstnavatel jen nahradil V. K., aniž se jinak na právech a povinnostech obou těchto zaměstnavatelů cokoliv změnilo. Jde tedy o právní posouzení věci, která by z kompetence přezkoumání soudem vyloučena býti neměla a zákon o zaměstnanosti ji ze soudního přezkumu nevylučuje. Odůvodnění přesvědčení stěžovatele, že v tomto případě nedošlo ke vzniku nových pracovních poměrů, je obsahem správní žaloby. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel žádá zrušení napadeného usnesení, jehož nezákonnost spočívá v tom, že soud nesprávně dospěl k závěru, že správní žaloba je v dané věci nepřijatelná. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační

pokračování

stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel kasační stížnost podal výslovně z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nesprávného posouzení právních otázek soudem.

V předmětné věci však může být uplatněn toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Kasační stížnost není důvodná.

Žaloba je nepřijatelná, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno (§ 68 písm. e/ s. ř. s.).

Ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon (§ 70 písm. f/ s. ř. s.).

Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřijatelný (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Zásadní pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti v projednávané věci je povaha rozhodnutí, jež bylo žalobou napadeno, a je tedy třeba uvážit, zda je rozhodnutí ve věci příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě podle § 78 zákona o zaměstnanosti rozhodnutím o poskytnutí dotace, jak je má na mysli § 14 rozpočtových pravidel, či nikoliv.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením provedeným krajským soudem a je taktéž toho mínění, že žalobou napadené rozhodnutí je svou povahou rozhodnutí o dotaci.

Stěžovatel uvádí, že krajský soud argumentuje judikaturou, přehlíží však, že krajské soud nejprve konstatuje obsah úpravy v § 14 odst. 4 a 5 rozpočtových pravidel, kterou je podle něho třeba na danou věc aplikovat, a teprve poté při výkladu těchto zákonných ustanovení podpůrně argumentuje ustálenou judikaturou.

K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že je nesporné, že prostředky, z nichž jsou hrazeny příspěvky na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením jsou peněžní prostředky státního rozpočtu, a státní rozpočty také pravidelně ve výdajové stránce s peněžními prostředky pro tento účel počítají. V předmětné věci se jednalo o příspěvek za 1. čtvrtletí roku 2013, a zákon č. 504/2012 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 2013 v příloze č. 4 v kapitole 313 pro tento účel, tj. pro příspěvky na podporu

zaměstnávání osob se zdravotním postižením, výslovně počítal s částkou rozpočtových prostředků ve jmenovité výši 3.713.000.000 Kč.

Režim hospodaření s rozpočtovými prostředky státního rozpočtu primárně stanoví rozpočtová pravidla, a ta také ve svém § 3 písm. a) peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel označuje jako „dotace“. Režim rozhodování o poskytnutí dotací potom blíže upravuje § 14 rozpočtových pravidel, který mj. stanoví ve svém odst. 5, že u rozhodnutí o poskytnutí dotace je vyloučeno jeho soudní přezkoumání. To, že se na režim rozhodování ve věci příspěvků na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením vztahují rozpočtová pravidla a jedná se u nich o dotace, nepřímou vyplývá i ze samotného § 78 zákona o zaměstnanosti, který ve svém odst. 10 výslovně stanoví: *Poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část je zaměstnavatel povinen prostřednictvím Úřadu práce ve stanovené lhůtě odvést do státního rozpočtu, jestliže mu byl na základě nesprávných údajů vyplacen neprávem nebo v nesprávné výši; obdobně je zaměstnavatel povinen vrátit příspěvek v případě, že mu byl poskytnut v období 12 měsíců přede dnem nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3. Nesplnění těchto povinností je porušením rozpočtové kázně.*

Za tohoto stavu věci je potom Nejvyšší správní soud toho názoru posouzení daného příspěvku krajským soudem jako dotace ve smyslu rozpočtových pravidel bylo správné. Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu v tom, že se pro potřeby výkladu dotčené právní úpravy a související právní argumentace odvolal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která jednak tyto příspěvky pod pojem „dotace“ ve smyslu rozpočtových pravidel zahrnuje, a která dále dovozuje, že výluka ze soudního přezkumu ve smyslu § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel se vztahuje nejen na rozhodnutí o poskytnutí dotace, nýbrž i na úkon správního orgánu, kterým se žádosti o poskytnutí dotace nevyhovuje.

S ohledem na uvedené tak je i podle názoru Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí ve věci příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě podle § 78 zákona o zaměstnanosti rozhodnutím o poskytnutí dotace, jak je má na mysli § 14 rozpočtových pravidel, a proto je s ohledem na úpravu obsaženou v § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel toto rozhodnutí ze soudního přezkoumání vyloučeno. V situaci kdy bylo soudní přezkoumání předmětného rozhodnutí ze zákona vyloučeno, se krajský soud nemohl zabývat ani posouzením rozporované právní otázky, kterou stěžovatel akcentuje i v kasační stížnosti.

Lze tedy uzavřít, že krajský soud nepochybil, když žalobu stěžovatele odmítl. Naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud neshledal a kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení

pokračování

příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu